

ΞΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

Σ' ΕΝΑ ΧΑΜΕΝΟ ΝΗΣΙ...

ΤΩΝ ΚΑΡΛ ΚΑΙ ΓΙΟΥΖΕΦ ΤΣΑΠΕΚ

Ο δόν Λουίζ ντέ Φάρια ήταν άνθρωπος ευύποληπτος, προικισμένος με μεγάλα χαρίσματα, που είχε επί πλέον τα οικονομικά μέσα για να ικανοποιή όλες του τις επιθυμίες. Γι' αυτόν, ίσως, τόν λόγον αρχισε, μιά μέρα, να θριαυφή μονότονη και πληκτική την ζωή που έκανε ως τότε και λαχτάρησε να αντικρύσει καινούργιους ορίζοντες, να γνωρίσει έντονες συγκινήσεις, δραματικές περιπέτειες. Πούλησε, λοιπόν, όλα τα υπάρχοντά του στην Λισσαβώνα, νοίκιασε ένα καράβι και ξεκίνησε προς το άγνωστο...

Έπεσκέφθη με το καράβι του τα Γάδαιρα, το Παλέρμμο, την Κωνσταντινούπολη και την Βηρυτό. Πήγε στην Παλαιστίνη, την Αίγυπτο και την Κεϋλάνη. Ύστερα, αφού παρέπλευσε την Ίνδοκίνα, προχώρησε προς τόν ωκεανό, νοτιοανατολικά. Μιά νύχτα, όμως, ξέσπασε τρομερή θύελλα. Τρία ολόκληρα μερόνυχτα έμειναν τα αφηνιασμένα στοιχεία της φύσεως. Και, τα χαράματα της τετάρτης μέρας, το καράβι τσακίστηκε πάνω σε μιά κοραλιογενή νήσο.

Την στιγμή του ναυαγίου ο δόν Λουίζ ντέ Φάρια ένοιωσε ένα άδρατο χέρι να τόν άρπάξει, να τόν πετάει στον άέρα και ύστερα να τόν τινάζει στην θάλασσα. Ο κλονισμός που δοκίμασε, ήταν τόσο ισχυρός, ώστε λιποθύμησε. "Όταν συνήλθε, ο ήλιος έλαμπε ψηλά στον ούρανό... Ο δόν Λουίζ ταξίδευε μόνος πάνω σε μιά φαρδιά σανίδα. Η θάλασσα ήταν άκύμαντη — και τότε, μονάχα τότε, ο δόν Λουίζ αισθάνθηκε βαθεία, για πρώτη φορά την χαρά της ζωής. Η σχεδία του πήγαινε δώ και κεί, ένα ολόκληρο μερόνυχτο, χωρίς να φωνή στον όρίζοντα κανένα νησάκι. Ο δόν Λουίζ, έξαντλημένος από την πείνα, την κόουρασι και την άγωνία, ήταν έτοιμος ν' άποχαιρητήση την ζωή, όταν ξαφνικά είδε να προβάλλη μπροστά του ένα καταπράσινο νησί. Τα κύματα μετέφεραν την σχεδία ως την άκρογιαλιά. Ύστερ' από λίγα λεπτά της ώρας, ο δόν Λουίζ πατούσε το πόδι του σε στερηά... Σωριάστηκε τότε στην άμμο κ' έπεσε σε βαθύ ύπνο.

Ο ήλιος πήγαινε να βασιλέψη, όταν ο ναυαγός ξύπνησε. Λίγα θήματα παρέκει, διέκρινε μερικά άτομα, — άνδρες, γυναίκες και παιδιά — όλόγυμνα, με μελαπή έπίδερμίδα. Είχαν σχηματίσει ένα μεγάλο κύκλο και τρώγανε για το θράδυ. Και οι άνθρωποι αυτοί κυττάζανε τόν δόν Λουίζ με καλωσύνη. Έκει-δόν όμως, φοβότανε να πλησιάση σάν να καταλάβαινε πως ήταν ξένος προς τόν παράδοξον αυτόν κόσμο. Τέλος, μιά γυναίκα, μιά κοπέλλα, πλησίασε τόν ναυαγό και του προσέφερε ένα καλάδι γεμάτο μπανάνες, σύκα, θαλασσινά, νόστιμο κρέας και γλυκό ψωμί. Ο δόν Λουίζ έφαγε άχόρ-ταγα. Η κοπέλλα του έφερε ύστερα και μιά στάμνα γεμάτη κρύο νερό. Και ο ναυαγός, αφού κατεπράυνε την πείνα και την δίψα του, ευχαρίστησε την ευεργέ-τρια του με φωνή που έτρεμε από συγκίνηση. Η ευγνωμοσύνη του ήταν τόσο μεγάλη, ώστε της είπε λόγια που δεν τα είχε σκε-φτή ποτέ προηγουμένως, ενώ εκείνη τόν κύτταζε γελώντας.

Στο μεταξύ, οι άλλοι είχαν φύγει, τραβώντας κατά το δάσος. Ο δόν Λουίζ εξακολουθούσε να άφηγηται στην κοπέλλα την πε-ρασμένη του ζωή και την περιπέ-τεια, άδιάφορο άν εκείνη δεν καταλάβαινε λέξι από τη γλώσσα του. Όταν τελείωσε, είδε ότι η ίθαγενής είχε άποκοιμηθή, με το μάγουλο άκουμπισμένο στο χώ-μα. Ο δόν Λουίζ σηκώθηκε κ' έκανε μερικά θήματα. Τ' άστρα έλαμπαν στον ούρανό και η θά-λασσα έλεγε ένα μονότονο, ήρε-μο και άσώπαστο τραγουδι...

* * *

Την άλλη μέρα το πρωί, ο δόν Λουίζ ξύπνησε μόνος. Η κοπέ-λλα δεν θριαυφότανε πειά κοντά του. Στην άμμο, ζεστή από τόν

ήλιο, φαινότουσαν καθαρά τα ίχνη του σώματός της. Ο ναυα-γός άπλωσε μηχανικά το χέρι του και χάϊσε το μικρό αυτό θασούλωμα. Κατόπιν, σηκώθηκε και άρχισε να περιφέρεται στο νησί, για να τόν γνωρίση καλύτερα. Πέρασε από πυκνά δάση, γεμάτα άνθισμένα δένδρα, άνεβοκατέβηκε θουνά, κυλύμπησε σε λίμνες — και, κατά το θράδυ, είχε σχηματίσει την πεποίθησι ότι το νησί αυτό ήταν ένα από τα ωραιότερα νησιά του κόσμου και οι ίθαγενείς του άγγελοι στην ψυχή...

Το θράδυ, συναντήθηκε και πάλι στην άκρογιαλιά με την κο-πέλλα, που έπλεκε τα μαλλιά της. Βαρεία μελαγχολία πλημ-μύρισε ξαφνικά τόν δόν Λουίζ. Και άρχισε να κλαίη τους χαμέ-νους συντρόφους του και τόν ίδιο τόν εαυτό του, που ήταν κα-ταδικασμένος να ζήση σ' ένα νησί, μακριά από τόν κόσμο, με ανθρώπους που δεν καταλάβαινε την γλώσσα τους. Η κοπέλλα τόν κύτταζε παραξενεμένη. "Άλλ' όταν σε μιά στιγμή, ο ναυα-γός άντίκρουσε το θλέμμα της, ένοιωσε την άπελπισια του να σκορπίζεται από την καρδιά του. Δεν ήταν πειά μόνος στον κό-σμο αυτόν, αφού δυο μάτια τόν κύτταζαν με τόση άγάπη και στοργή...

Από την ημέρα εκείνη, ο ναυαγός κ' η ίθαγενής έγιναν ά-χώριστοι φίλοι. Όταν άρχισε η περίοδος των βροχών, η κοπέ-λλα προσέφερε στον ξένο την καλύβα της. Και ο δόν Λουίζ τόν πήρε πειά άπόφασι ότι θα περνούσε την ύπόλοιπη ζωή του σε κείνο τόν νησί, χωρίς να μάθη ποτέ την γλώσσα των κατοίκων του. Τους πρώτους μήνες άνέβαινε τακτικά σ' ένα ψηλόν θράχο και άγνάντευε από εκεί τόν ωκεανό, με την έλπίδα να δη κα-νένα καράβι στον όρίζοντα. Σιγά-σιγά, όμως, έχασε και αυ-τήν την έλπίδα...

Και τα χρόνια περνούσαν... Και ο δόν Λουίζ ξεχασε να μι-λά...

Όστόσο, μιά άνοιξιάντικη μέρα, ο δόν Λουίζ κυριεύθηκε ξα-φνικά από τέτοια άγωνία, ώστε άνέβηκε και πάλι τρέχοντας στον ψηλό θράχο, με το προαίσθημα ότι κάτι τόν έξαιρετικό έ-πρόκειτο να συμβή. Πράγματι, σε μικρή άπόστασι από τόν φυ-σικό λιμάνι του νησιού, είδε άγκυροβολημένο ένα καράβι!... Η καρδιά του κόντεψε να σπάση στο στήθος του από τα δυνατά κτηπήματα. Κατέβηκε κάτω, έτρεξε στην άκρογιαλιά και, κρυ-μένος πίσω από κάτι θάμνους, εί-δε μερικούς ναύτες και αξιωμα-τικούς να κουβεντιάζουν. Η γλώσσα των ανθρώπων αυτών, έ-κανε την μνήμη του να δονηθή παράξενα. Βγήκε από την κρυ-ψώνα του κ' έκανε μηχανικά με-ρικά θήματα. Οι «ξένοι», μόλις είδαν μπροστά τους έναν όλόγυ-μνο άνθρωπο, με μακριά μαλλιά και γένεια, φοβήθηκαν κ' έκαναν να θγάλουν τα πιστόλια τους. Τότε μονάχα ο δόν Λουίζ ξανα-βρήκε την χρήσι της γλώσσας του.

— Μή πυροβολείτε! φώναξε.

Οι λευκοί κατάχ αθαν τότε πως είχαν να κάνουν με ένα όμοιό-τους, τόν άγκάλιασαν, του ζή-τησαν πληροφορίες για την περι-πέτειά του και του ύποσχέθηκαν ότι θα τόν έπαιρναν μαζί τους. Και ένας νεαρός ναύτης άρχισε τότε να λήη ένα μελαγχολικό τραγουδι — την ιστορία ενός άν-θρώπου που ταξίδευσε σε θάλασ-σες και σε ωκεανούς, την θλίψη της άγαπημένης του που τόν καρ-τερούσε στο χωριό τους, την ώ-μορφιά των τόπων που έπισκέ-φθηκε ο ταξιδευτής, τους ήαύ-μούς της θάλασσας... Ο δόν Λουίζ άκουγε τόν τραγοδι αυτό και τα δάκρυα κυλούσανε στα μάγουλά του.

— Μήν κλαίς, του είπε ένας ά-ξιωματικός. Απόψε τόν θράδυ θα σηκώσουμε άγκυρα και θα σε πάρουμε μαζί μας. Πήγαινε να έτοιμάσης τα πράγματά σου, άν έχης να πάρης τίποτα από τόν ά-

Από της 1ης ΜΑΡΤΙΟΥ
άρχισε η διανομή του βιβλίου

«Η ΠΟΛΥΑΓΑΠΗΜΕΝΗ»

Επίσης συνεχίζεται η διανομή των
κάτωθι βιβλίων:

«ΚΑΤΩ ΑΠΟ ΤΙΣ ΦΙΛΥΡΕΣ»

«Η ΚΥΡΙΑ ΜΕ ΤΑΣ ΚΑΜΕΛΙΑΣ»

«ΜΑΝΟΝ ΛΕΣΚΩ».

«ΓΚΡΑΤΣΙΕΛΛΑ»

«ΜΙΜΗ ΠΕΝΣΟΝ»

«Ο ΕΡΩΣ ΘΡΙΑΜΒΕΥΕΙ»

«ΔΥΟ ΚΑΡΔΙΕΣ ΠΟΥ ΑΓΑΠΗΘΗ-
ΚΑΝ»

«ΑΠ' ΤΟ ΜΙΣΟΣ ΣΤΟΝ ΕΡΩΤΑ»

«ΠΙΣΤΟΙ ΣΤΟΝ ΕΡΩΤΑ»

«ΟΙ ΜΝΗΣΤΗΡΕΣ ΤΗΣ ΜΑΡ-
ΘΑΣ»

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΠΟΥ ΠΡΟΔΩΣΕ

Έκυκλοφόρησε τόν νέον βιβλίον μας

«Ο ΩΡΑΙΟΣ ΙΠΠΟΤΗΣ ΛΑΓ-
ΚΑΡΝΤΕΡ»

του Πώλ Φεβάλ - πατρός.

γριότοπο αυτόν... Θα σε περιμένουμε εδώ, ώσπου να βασιλέψη ο ήλιος...

Ο δόν Λουίζ ευχαρίστησε τούς σωτήρες του και ξεκίνησε χαρούμενος για την καλύβα του. Στόν δρόμο, συλλογιζόταν με ποιόν τρόπο θά έδινε στην φίλη του να καταλάβη ότι έπρεπε να φύγη. Δέν ήταν βέβαια σωστό να εγκαταλείψη μιá γυναίκα πού του αφιέρωσε δέκα χρόνια της ζωής της, πού τόν υπέρτερε πιστά και άφωσιωμένα, χωρίς να τήν αποχαιρετήση. Τήν έβλεπε στην καλύβα τους. Κάθησε δίπλα της και άρχισε να τής λέη τί συνέβη. Τής είπε ότι δέν μπορούσε να μείνη άλλο στο νησί ότι δέν θά τήν λησμονούσε ποτέ, ότι ή εϋγνωμοσύνη του γι' αυτήν θά ήταν αιώνια... Έκείνη τόν κύτταζε στά μάτια, χωρίς να καταλαβαίνει ή σ ω ς τί τής έλεγε... Η σιωπή της έξενεύρισε, στο τέλος, τόν δόν Λουίζ. Διέκοψε απότομα τόν μονόλογό του και πήγε και κάθησε έξω από τήν καλύβα. Κ' έπεσε σε ρεμβασμούς: Προσπαθούσε ν' αναπαραστήση με τήν φαντασία του τόν κόσμο, τόν άλλον κόσμο πού είχε σβύσει σχεδόν στην μνήμη του.

* * *

Η ώρα περάσαν μιá-μιá, με άπελπιστική θραδύτητα για τόν ναυαγό.

Άργά τó απόγευμα, ή γυναίκα έστρωσε τραπέζι. Και τότε ο δόν Λουίζ πρόσεξε κατάπληκτος ότι ή ίθαγενής ζητούσε να τόν περιποιηθῆ έξαιρετικά κείνο τó θράδυ. Του έβαλε τούς καλύτερους καρπούς, του έφερε δροσερό νερό από τήν πιό μακρυνή θρύσι κ' έστρωσε με λουλούδια τήν ψάθα πού τούς χρησίμευε για κρεβάτι....

Και τότε, μιá ύπόνοια πέρασε από τόν νοϋ του δόν Λουίζ: Μήπως ή γυναίκα του κατάλαβε με τó ένστικτό της, ότι έπρεκειτο να τήν εγκαταλείψη σε λιγό; Μήπως είδε τó καράθι και μάντευσε τήν αλήθεια;... Η σκέψις αυτή έκανε τόν ναυαγό να μὴν ἔχη τήν δύναμι να φύγη, πριν φάη για τελευταία φορά με τήν γυναίκα του.

Και άφοϋ έφαγαν, τήν πήρε στην άγκαλιά του και άρχισε να τήν νανουρίζη.

Στό μεταξύ, ο ήλιος είχε βασιλέψει και οι ναϋτες συγκεντρώθηκαν στην άκρογιαλιά περιμένοντας τόν δόν Λουίζ. Κ' έπειδή ή ώρα περνούσε χωρίς να φαίνεται ο ναυαγός, άπεφάσισαν να ψάξουν να τόν βρουν.

Ο δόν Λουίζ τούς παρακολουθούσε, κρυμμένος πίσω από μερικους θάμνους. Δυό μάλιστα από τούς ναϋτες πέρασαν από μπροστά του, χωρίς εκείνος να κάνη τήν παραμικρή κίνησι... Η καρδιά του κόντευε να σπάση στο στήθος του από τήν άγωνία...

Ύστερα, θαθεία γαλήνη απλώθηκε στο νησί. Οι ναϋτες θαρέθηκαν να περιμένουν και φύγανε. Ο δόν Λουίζ ξαναγύρισε τότε στην καλύβα όπου τόν περιμενε ή φίλη του. Έπεσε μπροστά της, άκούμπησε τó κεφάλι του στα γόνατά της και άρχισε να κλαιη... Ώστόσο, μέσα στα δάκρυά του, ένοιωθε κ' ένα συναίσθημα εϋτυχίας. Είχε τήν έντύπωσι, ότι μένοντας στο νησί, έβρισκότανε σ' έναν κόσμο άσφαλῆ, σ' έναν κόσμο πού τόν ήξερε πειά για δικό του... Τήν τελευταία στιγμή φοβήθηκε να ξαναγυρίση εκεί κάτω...

Τήν άλλη μέρα τó πρωί, έρριξε ένα βλέμμα από τó παραθυράκι τής καλύβας του, από τó όποιο φαινόταν ή θάλασσα. Και είδε τó καράθι να χάνεται σιγά-σιγά στο θάθος του ορίζοντος...

Η φίλη του κοιμότανε δίπλα του. Δέν ήταν πειά ώραία. Είχε γεράσει σε μιá νύχτα... Και τά δάκρυα του δόν Λουίζ κυλούσανε πάνω στο θλιμένο σώμα της, ένω συγχρόνως τραγουδούσε σιγά-σιγά, για να μη τήν ξυπνήση, τó τραγουδι του ανθρώπου πού ταξίδεψε σε θάλασσες και σε ωκεανούς...

Τó καράθι χάθηκε στόν ορίζοντα. Και ο δόν Λουίζ σώπασε. Και σ' ολο τó διάστημα πού έζησε ακόμα στο νησί, ούτε μιá λέξι δέν ξαναβγήκε από τó στόμα του...

ΚΑΡΛ και ΓΙΟΖΕΦ ΤΣΑΠΕΚ

ΜΙΚΡΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

ΜΟΥΣΕΙΟΝ ΥΠΟΔΗΜΑΤΩΝ

Η Δρέσδη τής Γερμανίας έχει ένα πολύ περίεργο μουσειό, τó όποιο έκληροδότησε στην πόλι αυτή κάποιος αϋλικός σύμβουλος, όνόματι Μολόκο.

Τό μουσειό αυτό περιέχει διάφορα υποδήματα, τά όποια έχρησιμοποίησαν στην ζωή τους αυτοκράτορες, βασιλείς, βασιλισσες και άλλα όνομαστά πρόσωπα τής Ιστορίας.

Μεταξύ αυτών διακρίνεται ένα ζευγάρι παπούτσια χρυσουκέντητα, τά όποια φορούσε ο Μέγας Ναπολέων τήν ήμέρα τής στέφώς του, ένα ζευγάρι απ' τó δέρμα τής Κορδούης, τó όποιο άνήκε στόν στρατάρχη Μυρά, ένα ζευγάρι μεγάλα παπούτσια με ψηλά τακούνια, τά όποια φορούσε ή Μαρία - Θηρεσία, τά παπούτσια του φιλοσόφου Καντίου και άλλα.

ΤΑ ΔΩΡΑ ΜΑΣ

Τό «Μπουκέτο» συνεπές πρὸς τās ύποσχέσεις του εξακολουθῆ να έκδίδη, χάριν τῶν ἀναγνωστῶν του ένα έκλεκτόν αίσθηματικόν ρωμαντίζο μηνιαίως. Αί έκδόσεις μας αὐταί θά συνεχισθοῦν καί εἰς τó μέλλον, χωρίς διακοπήν.

Εἴμεθα βέβαιοι ὅτι τó ἀναγνωστικόν μας κοινόν θά έκτιμῆσῃ καί θά ὑποστηρίξῃ τήν προσπάθειάν μας αὐτήν. Καί αὐταί αἱ ἔφημερίδες διέκοψαν ἤδη τās μηνιαίας έκδόσεις των. Μόνον τó «Μπουκέτο» τās εξακολουθεῖ καί θά τās εξακολουθήσῃ καί εἰς τó μέλλον κομπᾶς, ἐπὶ έκλεκτοῦ χάρτου, χαρίζοντας τοιοῦτοτρόπως εἰς τούς φίλους του ἔξαιρετικᾶς φιλολογικᾶς ἀπολαύσεις.

Ἐκυκλοφόρησε τó νέον μας βιβλίον, τó ἀριστούργημα τοῦ Πῶλ Φεβάλ-πατρὸς «Ο ΩΡΑΙΟΣ ΙΠΠΟΤΗΣ ΛΑΓΚΑΡΝΤΕΡ».

Μέχρι σήμερον ἐξεδόθησαν τὰ κάτωθι έκλεκτᾶ ἔργα:

“ΚΑΤΩ ΑΠΟ ΤΙΣ ΦΙΛΥΡΕΣ,,

“Η ΚΥΡΙΑ ΜΕ ΤΑΣ ΚΑΜΕΛΙΑΣ,,

“Η ΜΑΝΟΝ ΛΕΣΚΩ,,

“ΓΚΡΑΤΣΙΕΛΛΑ,,

“ΜΙΜΗ ΠΕΝΣΟΝ,,

“Ο ΕΡΩΣ ΘΕΡΙΑΜΒΕΥΕΙ,,

“ΔΥΟ ΚΑΡΔΙΕΣ ΠΟΥ ΑΓΑΠΗΘΗΚΑΝ,,

“ΑΠ' ΤΟ ΜΙΣΟΣ ΣΤΟΝ ΕΡΩΤΑ,,

“ΠΙΣΤΟΙΣΤΟΝ ΕΡΩΤΑ,,

ΟΙ ΜΝΗΣΤΗΡΕΣ ΤΗΣ ΜΑΡΘΑΣ

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΠΟΥ ΠΡΟΔΩΣΕ

Η ΠΟΛΥΑΓΑΠΗΜΕΝΗ

“Όσοι δέν έπρυλάβατε να προμηθευθῆτε τὰ άνωτέρω βιβλία, δύνασθε να τὰ πάρετε από τὰ γραφεία μας, όδός Λέκα άριθ. 7, με 4 οιαδήποτε δελτία και δραχ. 8.

Από τās παλαιότερας έκδόσεις του «Μπουκέτου» δίδονται εἰς τούς ἀναγνώστας μας με τὰ ἴδια δελτία καί δραχμᾶς 5 διὰ τās Ἀθήνας καί 6 δραχμᾶς διὰ τās ἑπαρχίας τὰ ἑξῆς βιβλία:

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΜΕ ΤΗ ΔΙΠΛΗ ΖΩΗ

Του Ρ. ΣΤΗΒΕΝΣΟΝ

Η ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΒΑΛΤΟΥ

Τῆς ΣΕΛΜΑΣ ΛΑΓΚΕΡΛΕΦ

Η ΜΟΝΜΑΡΤΡΗ

Του ΕΡ. ΜΥΡΖΕ

Η ΣΟΝΙΑ

Τῆς ΓΚΡΕΒΙΛ

Και ΑΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΤΟΥ ΑΡΘΟΥΡΟΥ ΓΟΡΔΩΝΟΣ

ΠΥΜ Του ΕΝΤΓΑΡ ΠΟΕ

(δύο τόμοι έκαστος δραχ. 5 διὰ τās Ἀθήνας),

(καί 6 διὰ τās ἑπαρχίας).

Και τὰ όκτώ περίφημα

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΑ ΤΟΥ “ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ,,

πού τιμῶνται δραχ. 25, πρὸς 5 δραχ. έκαστον διὰ τās Ἀθήνας, καί 6 διὰ τās ἑπαρχίας ἐλευθέρα ταχυδρομικῶν τελῶν.

Διὰ τó Ἐξωτερικόν ἐπὶ πλέον τὰ ταχυδρομικά έξοδα.

Εἰδοποιοῦνται ὅμως οἱ ἀναγνώσται μας, ὅτι τὰ βιβλία αὐτά πρέπει να τὰ ζητήσουν ἀπ' εϋθείας ἀπό τὰ γραφεία μας, καθ' ὅσον δέν θά σταλῶσιν εἰς τὰ κατὰ τῶπος Πρακτορεία τῶν ἔφημερίδων.